

Törött tükörElegük lett Bukarestből

Sitkei Levente

Emmanuel Macron egyetlen dolognak örülhetett a hétvégén, annak, hogy minden előzetes elképzelés ellenére mégsem gyújtották fel a párizsiak a várost, elegendőnek bizonyult a rendőri fellépés, és nem kellett a hadsereget bevetni. Ez azonban valószínűleg nem elég ahhoz, hogy a francia elnök elégedett lehessen. A Macron-féle lendületről ugyanis kiderült, hogy sehová sem tart, üres frázisokból áll, és ami a legfontosabb, már senki sem hiszi el azt, amit az elnök mond. Macron politikai krédója alapvetően imázspolitizálásra épül, sokkal fontosabb számára a külcsín, mint a belbecs. Első számú kérdés, hogy néz ki a sajtóban, a fotókon, hogyan lehet egy-egy döntést szépen tálalni. Ennek jó példája volt a nagy ívűnek szánt beszéd a Diadalív mellett az első világháború lezárásának 100. évfordulóján, amikor liberális tábornokként hitet tett a nacionalizmus ellen.

Néhány héttel később pedig megjelent a nép egyszerű gyermeke az utcán százezrével, sárga mellényben, rávilágítva, hogy neki tényleg teljesen mindegy, milyen elvi különbséget tesz az elnök a nacionalizmus és a patriotizmus között, munkát akar és megfelelő fizetést, stabilitást, és elege van az ideológiai sületlenségekből. Nem lehet azt mondani, hogy az utca népe bal- vagy jobboldali, hiszen volt ezen a hétvégén a tömegben ilyen is, olyan is. Voltak radikális környezet-

➔**Macron mögött valójában nincs senki, csak érdekek miatt vezetik az önjelölt vezért a miniszterek és tanácsadók, és ez mára mindenki számára világos.**

védők szép számmal, akik elégedetlenek Macronnal, voltak szélsőbaloldali tüntetők Macron ellen, voltak a Nemzeti Tömörülés követői, akik soha nem szavaztak a jelenlegi elnökre, és voltak hivatásos bajkeverők, akik a pokolba kívánják a mindenkori államfőt, most épp Macront. Valamint ott volt a sok millió francia háztartásban a sok millió ember, aki tévéen keresztül nézte, hogyan válik csatatérre az ország.

Macron mögött valójában nincs senki, csak érdekek miatt vezetik az önjelölt vezért a miniszterek és tanácsadók, és ez mára mindenki számára világos. Politikai hátország nélkül pedig csak az lehet a vége, amit most láthatunk Franciaországban, mert hiába hangzik szépen valami, ha senki sem hisz benne.

A hangoztatott eszmék az integrációról valójában soha nem bizonyultak igaznak, mindig csak kísérleti stádiumban maradt a távoli országok szülőtteinek letelepítése és franciává gyúrása, amely nagyon sok pénzt emészt föl, és látványosan sok kudarc kíséri a pozitív példákat. A francia politikai életben is megvannak persze azok a túlművelt, az életről mindent tudó és mindent el is mondó emberek, akik hamar rásütik a bélyeget az utca népére. Most Daniel Cohn-Bendit örökös provokátor és felnőni képtelen bajkeverő tartja veszélyesnek a 68-as eszmékkel teljesen ellentétes, szerinte a szabadság ellen harcoló sárgamellényes mozgalmat. Minden liberális mindig azt a megoldást tartja végül célravezetőnek, hogy be kell tiltani az említett tevékenységet. Ebben az esetben viszont sokkal jobb lenne figyelni arra, amit az a sok ember az utcán mond, s amit a sok ember a tévé előtt gondol. Nem ördöngösség, csak olyan tükörbe kell nézni, amely nincs összetörve. *(A szerző a Magyar idők munkatársa)*

Rostás Szabolcs

„Ő szintén úgy gondolom, hogy az ország 1918 óta írt történelme során nem leselkedett nagyobb veszély a román állam területi integritására és függetlenségére ennél a szemléletnél”. Az idézet a kormányzó román Szociáldemokrata Párt egyik politikusától származik, aki annak kapcsán kongatta meg a vészharangot, hogy négy erdélyi város szövetségre lépett az uniós források hatékony lehívása és a gazdasági fejlődés előmozdítása érdekében, merthogy szerintük Bukarest nem képes szavazolni az előmenetelükhöz szükséges feltételeket, hatékonyan képviselni az érdekeiket.

És itt álljunk is meg egy pillanatra, az államelenes összeesküvésként beállított megállapodás aláírói, a román állam ellenségének kikiáltott főszereplők ugyanis – az elmúlt három évtized tendenciáival ellentétben – nem székelgyföldi, de még csak nem is erdélyi magyar településvezetők. Hanem éppenséggel román polgármesterek, Arad, Nagyvárad, Kolozsvár és Temesvár előjárói. Némi kárörvendéssel elintézhetnénk a dolgot annyival: lám, az összefogás útjára lépett többségi városgazdák most megtanulhatják, milyen az, amikor szeparatistáknak, az egységes román nemzetállam szétszabdalására törekvő hazaárulóknak kiáltják ki őket. A helyzet azonban ennél sokkal komolyabb azok után, hogy Nyugati Szövetség (AVE) néven társulást hozott létre a négy nyugat-erdélyi nagyváros. Bármennyire is igyekeznek kihangsúlyozni Emil Bocék, hogy összefogásuknak nincs köze semmiféle tervhez, amely területi szeparatizmust céloz vagy megkérdőjelezi a román állam egységes voltát, vagy hogy ez a projekt nem irányul Bukarest ellen, a képlet roppant egyszerű. A rendszerváltás óta dinamikus fejlődésnek indult megyeszékhelyek vezetői nagyon jól látják, hogy fenntartható fejlődésük

útjában egyetlen akadály tornyosul: a bukaresti adminisztráció. A román állam képtelen megfelelni a társadalom elvárásainak, a fővárosban kicsúcsosodó bürokrácia és korrupció a központi apparátushoz hasonlóan a vidéket, az egész országot is egy helyben topogásra ítéli. Napjainkra a többségi lakosság egyre szélesebb rétege, a román közszereplők közül pedig egyre többen osztják, amit a magyar politikusok, önkormányzati vezetők hangoztatnak harminc éve: ahelyett, hogy a gyarapodást segítené elő, a román állam sokkal inkább hátráltatja a települések, régiók előmenetelét. Az infrastruktúra-hálózat kiépítésének elszabotálásától a regionális kórházak megépítésének bűnös halogatásáig rengeteg példát lehetne sorolni Bukarest működésképtelenségének, rosszindulatának alátámasztására, amit román önkormányzati vezetők immár nem restellnek szóvá tenni. Persze nem úgy, ahogy tette azt Sabin Gherman az éppen húsz évvel ezelőtt közzétett Elegem van Romániából elnevezésű kiáltvánnyal, nekik ugyanis „csak” Bukarestből lett elegük. Zene a fülnek hallani, amint román polgármesterek érvelnek a szubszidiaritás fontossága mellett, a fejlődés egyik hajtóerejének azt nevezve, ha a döntések a lehető legközelebb születnek meg az állampolgárokhoz.

Természetesen nem hagyható figyelmen kívül, hogy az erdélyi városok jogilag frissen szárba szökkenő együttműködésének motorjai ellenzéki polgármesterek, akik ideológiai szempontból is szemben állnak a jelenlegi balliberális román kormánnyal. Ez azonban még nem von le semmit a kezdeményezés jelentőségéből. Bármennyire is igyekeznek eltolni maguktól a szeparatizmus vádját, szabadulni próbálva a magyar örendelkezési törekvésekkel történő cinkos összejárás bélyegétől, a Temesváron elindult összefogás kiszabadította a szellemet a palackból. Amúgy pedig öreg hiba lenne elintézni annyival a dolgot, hogy mindössze négy liberális előljáró politikai-választási akciójáról van szó, elvégre a négy város összlakossága súrolja a milliót, a társuláshoz pedig a hírek szerint hamarosan új települések csatlakoznak.

Bukarest számára alaposan föl van adva a lecke...

Mi a szexizmus?

Somogyi Botond

Állítólag nagy botrányt váltott ki Martin Solveig francia DJ, aki az Aranylabda-gálán kellemetlen kérdést tett fel az első női Aranylabdát nyerő Ada Hegerbergnek. Sokak szerint a műsorvezető szexista viselkedése felháborító volt. Solveig később kénytelen volt jelezni, csupán viccelni akart. Akkorra azonban már sokan elítélték.

De mi is történt tulajdonképpen? A francia Olympique Lyonnal sorozatban három Bajnokok Ligáját nyerő Ada Hegerberg érdemelte ki az első női Aranylabdát. A díj átvétele után Martin Solveig műsorvezető arra kérte a 23 esztendősnő norvég támadót, ünnepeljen táncdal színpadon. Hegerberg udvariasan elutasította a felkérést. A közösségi médiában és a sajtóban azonban sokan felháborodtak Solveig hozzáállásán, amely egyesek szerint szexista volt. Bár szerintem inkább az orosz ketrecharcos Nurmagomedov volt szexista, aki Szaúd-Arábiában kérdésre válaszolva azt üzenté az ő sportját választani akaró nőknek, hogy „van egy jó tanácsom nekik. Ha harcosok akarnak lenni,

legyenek harcosok otthon. És még egy tanács, mindig elégtésék ki a férjüket!”

A francia műsorvezetőnek amúgy valóban a fociról kellett volna kérdeznie a norvég csatárt. Ám amikor megjelenik valaki előtt egy gyönyörű szőke hölgy, elragadó ruhában, akkor az embernek elsősorban nem a focimezben futkosó játékos jut az eszébe. Persze, hogy a franciának sem. Talán éppen ezért kérte fel táncolni. És miért ne? Oda kellett volna dobnia neki egy labdát, hogy túsarokban dekázzon? Elismerem, jobb lett volna, ha a francia DJ tényleg a góljairól kérdezte volna Hegerberget. De attól, hogy Solveig felkért táncolni egy hölgyet, szerintem messze nem szexista. Egyáltalán mit is takar ez a kifejezés? Még a Wikipédia szerint sem tisztázott a szó eredete, valószínűleg a 20. század második felének feminista mozgalmi találták ki a rasszizmus szó analógiájára. Ám legyen! Szüntessük meg a szexizmust a sportban (is)! Javasolom, ne legyen külön női és férfi foci, legyenek vegyes csapatok, közös öltözővel. És atlétikában vagy úszásban is együtt mérkőzzenek meg. Miért legyen külön női és férfi távolugrási, magasugrási világcsúcs? Legyen csupán egy európai-, olimpiai- és világcsúcs minden sportágban, és azt érhesse el bárki: férfi, nő és semleges is. Ez lenne aztán igazi egyenlőség! De ne rugaszkodjunk el ennyire a valóságtól.

Szerintem sok hölgynek éppen az hiányzik, hogy rámutassanak nőiességére, szépségére. Legalábbis a konzervatív, ósdi felfogásúak így gondolkodnak.